

Christus' Lichamelijke opstanding

http://wayoflife.org/index_files/christs_bodily_resurrection.html, 23 april 2013

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling (ingekort), plaatje, inlas en voetnoten door M.V.

“De tombe was leeg, en de vijanden van Christus waren niet in staat dit te weerleggen” (Ernest Kevan, *The Resurrection of Christ*, 1961, p. 14).

“Ik weet maar al te goed wat bewijzen zijn, en ik zeg u: zo'n bewijs als dat voor de opstanding is nog nooit weerlegd” (Lord Lyndhurst or John Singleton Copley, Attorney General of Great Britain, Lord Chancellor of England, High Steward of the University of Cambridge, original source probably from Theodore Martin, *A Life of Lord Lyndhurst*).

“Laat het simpel gezegd zijn dat we meer weten over de details van de uren onmiddellijk vóór, en de feitelijke dood van Jezus, in en nabij Jeruzalem, dan we weten over de dood van enig andere man in de oude wereld” (Wilbur Smith, *Therefore Stand*, p. 360).

“Zij die een niet-wonderlijke verklaring wensen van wat er gebeurde bij de lege tombe, moeten een wrede keuze maken: ofwel moeten zij het bewijs herschrijven opdat het naar hun zin zou zijn, ofwel moeten zij het feit accepteren dat zij niet consistent zijn met het aanwezige bewijs. De enige hypothese die past bij het bewijs is, dat Jezus werkelijk is opgestaan. Kon de Man Die Zijn eigen dood en opstanding voorzei, enkel opdat het exact zo zou gebeuren, iemand anders zijn dan God?” (Winfred Corduan, *No Doubt about It: The Case for Christianity*, p. 227).

Inleiding

1. De Bijbel spreekt van “veel onmiskenbare bewijzen” met betrekking tot Christus' opstanding (Handelingen 1:3). In feite is dit een van de best gedocumenteerde gebeurtenissen van de oude geschiedenis. Bijbelgelovig Christendom is geen BLIND RELIGIEUS GELOOF!
2. Jezus, de Bijbel en het Christendom staan of vallen met Christus' opstanding!

De bijbelse verslagen over Jezus beweren historische ooggetuigenverslagen te zijn (Lukas 1:1-4; 2 Petrus 1:15-16; 1 Johannes 1:3). Indien deze verslagen niet historisch accuraat zouden zijn dan kunnen ze terecht afgewezen worden.

Christus verbond zijn gezag met de opstanding. Minstens zeven keer zei Hij dat Hij zou sterven en opstaan uit de doden: Mattheüs 16:21; 17:9, 22-23; 20:18-19; 26:32; Lukas 9:22-27; Johannes 2:18-22).

Paulus zei dat het christelijke geloof opgehangen is aan Christus' opstanding (1 Korinthiërs 15:14-17)

Drie grote bewijzen voor de opstanding van Christus:

1. Het karakter van de evangelieverslagen

De evangelieverslagen zelf geven elk bewijs dat ze geschreven werden door ooggetuigen die geloofden wat zij schreven en die de waarheid spraken zonder verfraaiingen of mythevorming. Er is daar geen zinspeling op fictie, mythe of misleiding.

[Beschouw de details van de verslagen.](#)

“Johannes’ evangelie is helemaal gekarakteriseerd door een persoonlijke toets. Het heeft alle kenmerken van bewijs, niet enkel als van een ooggetuige, maar van een zorgvuldige waarnemer ... Het lopen van de discipelen naar het graf, de orde van hun aankomst aan het graf en hun binnengaan, het feit dat Johannes zich voorover boog en keek door de lage ingang en daar de linnen doeken zag liggen, terwijl Petrus die moediger was als eerste het graf binnenging ... de beschrijving van de positie van de doeken en de afzonderlijk geplaatste, opgerolde zweetdoek ... dit kan zeker niets anders zijn dan de beschrijving van iemand die het echt heeft gezien, en op wiens herinnering de scène steunt, voor wie het aanzien van het lege graf en de achtergelaten grafdoeken een kritisch punt vormen in geloof en leven”. (E. Day, *On the Evidence of the Resurrection*, pp. 16-17).

Josephus Flavius, eigenlijk Joseph ben Mathitjahoe ha-Kohen (Jeruzalem ca. 37 – Rome na 100), Joods geschiedschrijver uit een priesterfamilie, was bij het begin van de Joodse Opstand als gezant in Rome (66). Hij werd geboren in 36 nC, leefde kort bij de gebeurtenissen en heeft veel geschreven over Bijbelse figuren en plaatsen, zoals de kleurrijke groep van Herodes en zijn familieleden; de Romeinse keizers Augustus, Tiberius, Claudius en Nero; Quirinius, de landvoogd van Syrië; Pilatus, Felix en Festus, procurators van Judea; de families van de hogepriesters - Annas, Kajafas, Ananias en de rest; de Farizeeën en de Sadduceeën; maar ook Christus en christenen, Johannes de Doper, Jakobus (halfbroer van Jezus); de Ark van Noach, enz.

Hier een uittreksel¹ uit De Oude Geschiedenis van de Joden, Boek XVIII, Hoofdstuk 3, Par. 3 [63-64] waar hij spreekt over Christus en de christenen (en zelfs Pilatus, Mt 27:2):

[63] In die tijd leefde **Jezus**, een wijs man, *voorzover het geoorloofd is hem een man te noemen*. Hij verrichtte namelijk daden die onmogelijk geacht werden, en hij was leermeester van mensen die met vreugde de waarheid tot zich namen. En veel Joden alsook velen van de Grieken bracht hij tot zich. *Hij was de Christus*. [64] Ook nadat Pilatus hem op aanwijzing van de eerste mannen bij ons de straf van het kruis had opgelegd, gaven zij die het eerst in liefde waren gaan leven niet op. **Hij was namelijk aan hen verschenen op de derde dag, opnieuw levend**. De goddelijke profeten hadden die dingen en ontelbare andere wonderbaarlijke dingen over hem gezegd. Tot op de dag van heden is de naar hem genoemde groep van de christenen niet verdwenen.

Flavius’ gehele werk is hier online (Engels): <http://www.sounddoctrine.net/history/WorksofFlaviusJosephus.pdf>.

Beschouw de oprechtheid van de verslagen. Wanneer iemand een religie uitvindt, dan verheerlijkt hij haar leiders, maar de Evangeliën schilderen de stichters van het Christendom als erg zwak (b.v. Petrus werd berispt door Christus als “satan” - Mattheüs 16:23; Petrus die de Heer driemaal verloochende; de discipelen die vluchtten en zich verborgen; Thomas en anderen die twijfelden aan Christus, zelfs nadat Hij aan de discipelen verscheen).

Bovendien, als mannen de verslagen van Christus’ opstanding zouden verzonnen hebben, zouden ze *nooit* gezegd hebben dat de vrouwen de eersten waren om te geloven. In die tijd hadden vrouwen geen gezag in de ogen van de maatschappij. Zij konden zelfs niet getuigen in een rechtbank, behalve in zeldzame gevallen (J.P. Moreland, *Scaling the Secular City*, p. 168). Het verslag van de vrouwen die het eerst geloofden is niet zoiets wat zou opgeschreven zijn tenzij dit werkelijk zo gebeurde en tenzij de schrijvers van ganser harte toegewijd waren om de waarheid weer te geven, de hele waarheid en niets dan de waarheid. Deze treffende oprechtheid is een krachtig bewijs dat de Evangeliën ware, ongekleurde verslagen zijn.

2. De lege graftombe

Dat de tombe van Jezus leeg was wordt bewezen door twee feiten:

Ten eerste, de Joodse leiders moesten de leugen uitvinden dat de discipelen Zijn lichaam hadden gestolen (Mattheüs 28:11-15). Als het lichaam van Jezus ergens anders naartoe gebracht was, dan zouden zij het gezocht en tevoorschijn gebracht hebben.

¹ Flavius Josephus, De Oude Geschiedenis van de Joden [*Antiquitates Judaicae*] Deel III - Boek XIV-XX, Uitgeverijen Ambo Amsterdam en Kritak Leuven, 1998. In mijn bezit.

Ten tweede, slechts enkele weken na de kruisiging, slechts een steenworp van de lege tombe zelf, verkondigde Petrus de opstanding en 3.000 mensen (Handelingen 2:37-42) geloofden, wat later gevolgd door 5.000 mannen (Handelingen 4:4) en ook een grote menigte priesters werd aan het geloof gehoorzaam (Handelingen 6:7). Als iemand het lichaam tevoorschijn had kunnen halen, of met een redelijke verklaring zou afkomen waarom het gemist werd, dan hadden ze dat zeker gedaan!

Hierna volgen een aantal theorieën die voorgesteld werden om een lege tombe te verklaren:

“Het terrein van bijbels kriticisme lijkt op een groot kerkhof gevuld met skeletten van in de steek gelaten theorieën die verstrekt waren door sceptici met veel verbeelding. Men zou kunnen denken dat zoveel herhaalde falingen ertoe zouden leiden dat de oppositie hun inspanningen zouden stopzetten, maar dat doen ze niet. Zij blijven onverminderd doorgaan, en blijven hun hersens pijnigen, en blijven werken met onuitputtelijke verbeelding, en paraderen met veel eruditie en ingenieuze vondsten in hun vergeefse pogingen om de oninneembare rots van historisch bewijs te vernietigen waarop het christelijke geloof in de opstanding trots blijft staan” (John Lilly).

Sommigen zeggen dat Jezus slechts was flauwgevallen maar dat Hij in de koele tombe herstelde

Dit wordt weerlegd door het feit dat professionele soldaten hadden vastgesteld dat Hij dood was (Johannes 19:31-34).

Verder, hoe kon een bijna-dode man de zware steen van binnenuit verwijderen en zijn volgelingen overtuigen dat hij was opgestaan uit de dood? Denk na over wat Jezus had ondergaan: zwaar geslagen, nagels doorboorden zijn handen en voeten, een speer doorboorde Zijn zijde (Johannes 19:34), en en was een groot verlies van bloed en lichaamsvochten.

Sommigen zeggen dat de vrouwen naar de verkeerde tombe liepen

In *The Historical Evidence for the Resurrection of Jesus Christ*, beweerde Kirsopp Lake dat de vrouwen in het donker verward waren en naar de verkeerde tombe gingen. Niet alleen is dit tegengesteld aan wat de Evangelieverslagen zeggen, maar het houdt helemaal geen steek. Als de vrouwen naar de verkeerde tombe waren gegaan en er verslag van deden dat Christus was opgestaan op basis van een vergissing, dan zou dat spoedig aan het licht komen. Ten eerste, de discipelen waren niet dom. Zij zouden hun levens niet hebben gegeven voor een getuigenis van enkele geografisch verwarde vrouwen. Zij zouden het verhaal grondig gecontroleerd en de waarheid achterhaald hebben. Verder zullen de Joodse leiders zich ervan verzekerd hebben dat het om de juiste tombe ging.

Sommigen zeggen dat de discipelen hallucineerden

Als zij hallucineerden, dan zal dat een massale hallucinatie geweest moeten zijn, want Paulus zei dat de opgestane Christus werd gezien door meer dan 500 mensen tegelijk (1 Korinthiërs 15:5-8)!

Toen Paulus de brief van 1 Korinthiërs schreef waren de meeste van deze ooggetuigen nog in leven. Paulus schreef niet over dingen die lang geleden gebeurd waren.

Josh McDowell merkt op: “Laten we de 500 getuigen eens nemen die Jezus levend zagen na Zijn dood en begrafenis, en laten we hen in een rechtszaal plaatsen. Stel u eens voor dat elk van deze 500 mensen slechts zes minuten zou krijgen om hun getuigenis af te leggen, samen met een verhoor, dan zou je een 50-tal uren hebben aan eerstehandsgetuigenissen. Voeg hierbij de getuigenissen van vele andere ooggetuigen en je zou dan het grootste en meest onevenwichtige gerechtelijke onderzoek hebben uit de geschiedenis” (“Evidence for the Resurrection”).

Terecht werd gezegd: “deze theorie maakt van Christus een fraudeur en van zijn discipelen idioten”.

“De ruwe visser Petrus en zijn broer Andreas, de karakteristiek twijfelende Thomas, de harde en niet al te gevoelige belastinginner Mattheüs, de eerder saaie Filippus, erg loyaal maar een beetje traag van begrip, passen niet gemakkelijk in de voorwaarden die vereist zijn voor een absolute onwankelbare collectieve hallucinatie. En als het niet collectief en onwankelbaar is, dan is het van geen nut voor ons. De terreur en vervolgingen die deze mensen uiteindelijk voor hun geloof moesten ondergaan en dit onbevreesd en vastberaden ondergingen, laten geen halfhartige aankleving toe, doortrokken met twijfels” (Morison).

Sommigen zeggen dat zij iemand zagen die vermoed was als Jezus (Hugh Schonfield, *The Passover Plot*)

Dit is te belachelijk om daar tijd aan te besteden. De discipelen waren drie jaar bij Jezus, zouden zij Hem dan niet herkennen? Zij zouden een moment of zelfs een korte poos verward zijn geweest, maar uiteindelijk zouden zij toch inzien dat de persoon een bedrieger was.

Sommigen zeggen dat het lichaam gestolen werd

Dit is het verhaal dat de Joodse leiders uitvonden. Zij betaalden de bewakers om te liegen en te zeggen dat de discipelen Jezus' lichaam gestolen hadden (Mattheüs 28:11-15). Dit is een onmogelijk verhaal.

Ten eerste, als zij sliepen hoe konden zij dan weten wat er gebeurde met het lichaam, of weten wie het zou gestolen hebben?

Ten tweede, op slapen tijdens de wacht stond de doodstraf in die dagen. Dat één van de bewakers in slaap zou gevallen zijn is misschien denkbaar, maar dat allen in slaap vielen niet. Zoals Richard Dickinson opmerkt: "Dat zonder uitzondering allen in slaap zouden gevallen zijn toen zij daar gestationeerd waren voor zo'n buitengewone opdracht is niet aannemelijk, in het bijzonder wanneer men in beschouwing neemt dat deze wachters onderworpen waren aan de strengste discipline in de wereld. Het betekende de dood voor een Romeinse schildwacht om te slapen op zijn post. Maar onderhavige wachters werden niet geëxecuteerd, noch achtte men ze schuldig, zelfs niet door de heersers, smartelijk bedroefd en geërgerd als zij moeten geweest zijn door het falen van hun plan om het lichaam te bewaken" (*The Resurrection of Jesus Christ Historically and Logically Viewed*, 1865).

Dat de wacht een Romeinse wacht was is duidelijk bevestigd in de passage. Het Griekse woord voor "wacht" in Mattheüs 27:65, *koustodia*, is het woord voor een Romeinse wachtpost. A.T. Robertson zegt dat "Hier hebt u een wacht" (gezegd door Pilatus) verwijst naar "een wacht van Romeinse soldaten, niet louter tempelpolitie". In Mattheüs 28:12 worden zij "soldaten" genoemd, wat niet het geval zou geweest zijn als zij tempelpolitie zouden geweest zijn. Bovendien geeft Mattheüs 28:14 aan dat zij Romeinse wachters waren, omdat ze bang waren voor wat Pilatus zou doen als hij over deze zaak zou horen.

Ten derde, uit hun daden is het evident dat de Joodse leiders hun eigen verhaal niet geloofden. Zij riepen de discipelen niet om hen te ondervragen toen zij beseften dat het lichaam gemist werd, en zij deden geen poging om het lichaam te vinden. Johannes Chrysostomus, in de vierde eeuw, merkt op dat het verhaal van het gestolen lichaam eigenlijk de opstanding bevestigt. "Want dit is de taal van toegeving dat het lichaam er niet meer was. Als zij daarom bevestigden dat het lichaam er niet meer was, en stelen aangetoond werd vals te zijn en ongeloofwaardig - door de wachtpost die erbij was, en door de verzegeling van de steen, en door de bedeesdheid van de discipelen - is het bewijs van de opstanding onbetwistbaar" (*The New Evidence that Demands a Verdict*, p. 264).

Verder, wie kon Christus' lichaam gestolen hebben?

De *Joden* stalen het lichaam niet, want zij vroegen aan Pilatus om een wacht en om verzegeling van het graf, opdat het niet gestolen zou worden door de discipelen.

De *Romeinse overheid* stal het lichaam niet omdat zij de Tombe verzegelden en bewaakten, en ze hadden helemaal geen reden om christenen toe te laten het lichaam te stelen en te zeggen dat Hij was opgestaan.

Jozef van Arimatea heeft het zeker niet gestolen. Hij was Jezus' discipel en had geen motief om Zijn lichaam te stelen. Bovendien kon hij het niet alleen gestolen hebben omdat hij zo'n grafsteen niet kon verplaatsen - hij zou dus hulp nodig gehad hebben, en ongetwijfeld zou iemand het te weten zijn gekomen, vroeg of laat.

De *discipelen* hebben het zeker niet gestolen. Ten eerste, zij verborgen zich uit vrees voor hun levens. Ten tweede, zij hadden geen gelegenheid, omdat de tombe verzegeld en bewaakt was. Ten derde, zij hadden geen leider die zoiets kon voorzien en volbrengen. Hun leider, Petrus, was een gebroken man op dat moment. Ten vierde, zij zouden wel dwazen geweest zijn om te moeten lijden

en gedood te worden voor een leugen! De discipelen leden niet voor wat anderen hadden gezien, maar zij stierven voor wat zij betuigd hadden zelf gezien te hebben (Handelingen 4:18-20). Ten vijfde, het zou onmogelijk geweest zijn voor zo'n groot aantal mensen om het geheim verborgen te houden. "Zelfs als het zou mogelijk geweest zijn, en de discipelen de mannen die in staat waren om het te doen, zou als gevolg daarvan de geschiedenis van het Christendom anders geweest zijn. Vroeg of laat zou iemand die de feiten kende niet meer in staat zijn de dingen geheim te houden" (Frank Morison, *Who Moved the Stone?*). Ten zesde, een grote moreel hoogstaande godsdienst, zoals we die vinden in het Nieuwe Testament, welke waarheid en eerlijkheid verheft, zou nooit kunnen gesticht zijn op basis van een verachtelijke misleiding.

"Het is het complete falen van enig iemand om het stoffelijke overschot te tonen, of te wijzen naar een graf - officieel of anders - waarin Hij zou liggen, en dit verwoest uitiem elke theorie die gebaseerd is op een menselijke verwijdering van het lichaam" (Morison).

We mogen ook niet vergeten hoeveel precies de vroege christenen leden voor hun getuigenis dat Christus was opgestaan uit de doden.

Ze werden aan de kaak gesteld door familie en vrienden, ze werden gehaat en als vijanden van de maatschappij beschouwd, gemarteld, jaren gevangengezet in donkere door ratten geteisterde cellen. Hun bezittingen werden geconfisqueerd, ze werden gekruisigd, levend verbrand, aan flarden gereten door wilde dieren, in stukken gehouwen, geroosterd, hun tongen werden uitgetrokken en hun ogen uitgestoken. Ook moesten zij marteling en dood ondergaan door toedoen van geliefde familieleden.

"Hun Meester was recent omgekomen als een misdadiger, door de bestraffing van een publiek tribunaal. Zijn religie dreigde de religies van de hele wereld omver te werpen. De wetten van elk land waren tegen de leringen van Zijn discipelen. De belangen en verlangens van alle heersers en grote mannen in de wereld waren tegen hen. De aard van de wereld was tegen hen. Door het propageren van dit nieuwe geloof, zelfs op de meest vredige manier, konden zij niets anders verwachten dan verachting, oppositie, schelden, bittere vervolging, geseling, gevangenschap, marteling en een wreedaardige dood. Maar toch verkondigden zij dit geloof zo ijverig; en al deze ellende verdroegen zij zonder versagen, ja, met verheuging. Naarmate de ene na de andere miserabel ter dood gebracht werd, zetten de overlevenden hun werk verder met verhoogde activiteit en beslistheid. De annalen van militaire oorlogvoering voorzien nauwelijks in een voorbeeld van dezelfde heroïsche standvastigheid, geduld en onversaagde moed. Zij hadden elke mogelijke beweegreden om zorgvuldig de grond van hun geloof en de bewijzen van de grote feiten en waarheden die zij uitdroegen zorgvuldig te herzien; en deze beweegredenen werden onder hun aandacht gebracht met de meest droefgeestige en schrikbarende frequentie. Het was daarom onmogelijk dat zij konden blijven volhouden in het bevestigen van de waarheden die zij vertelden, ware Jezus niet echt uit de doden opgestaan, en ware het zo dat zij deze feiten niet met absolute zekerheid wisten. Als hun getuigenis niet waar was, was er geen mogelijke beweegreden voor het verzinnen ervan" (Simon Greenleaf, *An Examination of the Testimony of the Four Evangelists by the Rules of Evidence Administered in the Courts of Justice*, 1846).

Sommige zeggen dat de discipelen de verslagen hebben opgesteld

Dit zou betekenen dat zij allen leden en stierven op de basis van een leugen, en dit is niet zinnig. Het is één ding een religie uit te vinden waarbij je er materieel wel mee vaart, maar het is een ander ding er een uit te vinden die je enkel doet lijden.

Bovendien, zoals we reeds opmerkten, is het vanzelfsprekend vanuit hun ware natuur dat de Evangelieën niet verzonden waren.

Sommigen zeggen dat Jezus geestelijk opstond maar niet lichamenlijk

Jezus heeft dit specifiek weerlegd door te eten en de discipelen Hem te laten aanraken (Lukas 24:37-43).

Frank Morison zette zich op weg om de evangelieverslagen van Christus' opstanding in diskrediet te brengen, maar in plaats daarvan concludeerde hij dat het enige wat aan de historische feiten tegemoetkomt de werkelijke opstanding van Jezus uit de doden was.

Wij stemmen daarmee in en vinden het veel gemakkelijker te geloven in Christus' opstanding dan te geloven in de pogingen om dit in diskrediet te brengen.

“Het eenvoudige geloof van de christen die gelooft in de opstanding is niets vergeleken met de lichtgelovigheid van de sceptici die de wildste en meest onwaarschijnlijke verhalen willen accepteren in plaats van het volle getuigenis van de historische zekerheden. De moeilijkheden van het geloof kunnen groot zijn; de absurditeiten van ongelof zijn groter” (George Hanson, *The Resurrection and the Life*).

De reden waarom er zoveel theorieën bestaan die de Evangelieverslagen in diskrediet proberen te brengen is, dat mensen gewild blinde zondaars zijn die zich niet aan God willen onderwerpen (2 Korinthiërs 4:4).

Verder, het ongelof van “christelijke predikers” werd geprofeteerd in de Schrift (2 Petrus 2:1-2).

3. De veranderde levens

“Toen het nu avond was op die eerste dag van de week en de deuren van de plaats waar DE DISCIPLEN BIJEEN WAREN, UIT VREES VOOR DE JODEN gesloten waren, kwam Jezus en Hij stond in hun midden en zei tegen hen: Vrede zij u!” (Johannes 20:19).

Er gebeurde iets dramatisch waardoor de vrees van de discipelen veranderde in moed.

Beschouw het getuigenis van Petrus

Na Christus verloochend te hebben in de nacht van Zijn arrestatie was Petrus een verslagen man. Enkele weken later predikte de man, die Christus verraden had tegenover een handvol Joden, moedig voor een menigte Joden op de dag van Pinksteren en er werden toen 3000 mensen aan hen toegevoegd. Wat kon zo'n grote verandering teweeggebracht hebben anders dan dat hij overtuigd was dat Jezus was opgestaan uit de doden?

Beschouw het getuigenis van Jakobus, Jezus' halfbroer

De broers van Jezus stonden Hem tegen tijdens Zijn aardse leven (Johannes 7:7), maar na Jezus' opstanding geloofde Jakobus en hij werd later een leider in de kerk te Jeruzalem (Handelingen 12:17; 15:13; 21:18; Galaten 1:19). Jakobus' bekering werd teweeggebracht door Christus' opstanding en Zijn verschijning aan hem (1 Korinthiërs 15:7).

Beschouw het getuigenis van Paulus

Wat deed Paulus veranderen, van een bittere vijand van Christus tot een van Zijn ijverigste volgelingen? Vanuit een aards perspectief had Paulus met het volgen van Christus absoluut niets te winnen en alles te verliezen. Hij zei: “dat ik in het Jodendom meer vorderingen maakte dan veel leeftijdgenoten onder mijn volk, omdat ik een nog groter ijveraar was voor de overleveringen van mijn vaderen” (Galaten 1:14). Paulus getuigde dat het de opgestane Christus was Die hem overtuigde (Handelingen 22:3-21).

Als een ijverige farizeeër en leider van Christus' vijanden onder de Joden, was Paulus in een positie om alles te weten over het verhaal van het stelen van het lichaam door de discipelen. Als hij gedacht had dat Jezus' lichaam in feite ergens verborgen lag, dan zou hij nooit hebben geloofd in de opstanding. Het is evident dat hij aan dit verhaal geen geloofwaardigheid toeschreef.

Beschouw het getuigenis van hen die bekeerd werden terwijl zij de Bijbel trachtten te weerleggen

Hierna slechts enkele voorbeelden:

Gilbert West (poëet): *Observations on the History and Evidences of the Resurrection of Jesus Christ* (1747)

George Lyttleton (Engels staatsman): *Observations on the Conversion and Apostleship of St. Paul* (1747)

William Ramsay (Schots archeoloog): *The Bearing of Recent Discovery on the Trustworthiness of the New Testament* (1915)

Frank Morison (advocaat): *Who Moved the Stone?* (1930)

Josh McDowell: *Evidence That Demands a Verdict* (1972)

Lee Strobel (journalist van *Chicago Tribune*): *The Case for Christ* (1988)

(Voor het getuigenis van deze mannen zie het verslag “Men Who Were Converted Trying to Disprove the Bible” op de Way of Life website).

Hoe is het in deze tijd van wetenschap mogelijk te geloven in een lichamelijke opstanding uit de doden; is dit niet biologisch onmogelijk?

Zonder twijfel is de opstanding uit de doden biologisch onmogelijk vanuit het standpunt van wat natuurlijk en observeerbaar is, maar Christus' opstanding was niet natuurlijk, het was een goddelijk wonder. De Schepper wordt niet beperkt en is niet onderworpen aan de natuurlijke dingen die Hij zelf schiep.

Als het bewijs zo sterk is, waarom gelooft dan niet iedereen?

1. Velen hebben nooit gehoord van het bewijs. Ik had het voorrecht om te prediken over de opstanding van Christus tot honderden universiteitsstudenten in Nepal die nooit eerder hierover iets gehoord hadden.
2. Velen zijn willens en wetens blind. Ze weigeren te geloven in wonderen (“willens en wetens is het hen onbekend”, 2 Petrus 3:5).
3. Velen willen zich niet aan God onderwerpen. Lee Strobel vertelt van een kennis die ermee instemde dat het bewijs voor Christus' opstanding overweldigend is, maar hij weigerde te geloven en zei: “ik wil geen nieuwe meester”.

Conclusie

1. De lichamelijke opstanding van Jezus Christus is de kern van het Evangelie (1 Korinthiërs 15:1-8), en dat is het Evangelie dat wij tot iedere mens moeten prediken (Markus 16:15).
2. Alle mensen zullen opgewekt worden, ofwel tot eeuwig leven ofwel tot eeuwige bestraffing (Johannes 5:28-29; Handelingen 24:15). De bestemming van een mens hangt af van zijn relatie met Jezus Christus. Elk mens bestaat eeuwig en hij kan de realiteit van dit feit niet ontgaan door niet te geloven.